

Joaquim Carreras i Carreras

Quim Carreras és de Begur, una localitat que segurament té una de les costes més boniques de la Mediterrània. De Begur és precisament el nom amb què va batejar el seu primer veler. I és que en Quim és navegant, aventurer i amant de la llibertat que experimenta en travessar mars i oceans. I això, com ell mateix explica en el seu llibre *Parlant des de l'Atlàntic* (editorial Anthias, 2007), sembla que ha estat per la influència del seu avi, que durant els estius d'infantesa a Aiguafreda, amb germans i cosins, li va ensenyar a nedar, a pescar, a navegar i a descobrir la seva passió pel mar.

Quedem amb en Quim un dia de novembre a la tarda, quan ja comença a refrescar, mentre en tots els mitjans encara bull la informació, el debat i les discussions polítiques al voltant de la consulta del 9N. Ens interessem primerament per com és que el tenim vivint a Verges, com va entrar en contacte amb el poble.

Bé, jo sóc fill de Begur. Hi vaig néixer, vaig passar-hi la infantesa, hi anava a escola, hi passava els estius... Després vaig continuar estudiant batxillerat i COU a l'Institut de Palafrugell. Allà vaig conèixer l'Anna, la meva companya, que d'alguna manera seria la responsable que jo tingués contacte amb el poble de Verges; ella i el futbol.

Ens explica que l'Anna, de fet, és nascuda a Verges, però que de ben petita va anar a viure a Palafrugell.

L'Anna, amb qui estic casat des del 2010, és filla d'en Joan Moy, «en Moy de Palafrugell», com se sol anomenar aquí a Verges. Va néixer a la casa on vivim ara, ben a prop de la plaça de Maria Perpinyà i de la creu del terme. Jo jugava a futbol i el pare de l'An-

na, ara el meu sogre, a través de les coneixences que encara manté amb la gent de Verges –en aquest cas amb en Joan Ferrer, en *Jhonis*, concretament–, em va posar en contacte amb el Club de Futbol Verges per veure si podia venir a jugar-hi. Després d'uns anys sense futbol al poble, la colla de l'Albert Poch, en Tono, l'Agustí Cansell, en Rafel Brusi i tants d'altres feia una temporada que havien fet equip i havien recuperat el club començant a jugar a tercera regional. Van pujar a segona regional i és quan jo hi vaig venir a jugar. Ens vam mantenir una temporada més a segona i amb la suma de bons resultats vam pujar a primera. Va ser una època d'eufòria, es va posar la gespa al camp i es van fer un seguit de millores. Després d'un altre any a primera, vam baixar de nou a segona. Aleshores a mi em

va sortir l'oportunitat d'anar a jugar amb el Palafrugell, on em vaig lesionar, i això em va fer retirar del futbol actiu. Recordo els anys en què vaig jugar a Verges amb molta estimació, van ser molt macos, hi havia molt bon ambient. Vaig fer bons amics i sempre he anat mantenint contacte amb tota la colla.

Molt bé, doncs ja ho tenim: la xicota, el futur sogre, el futbol..., i en Quim cap a entrenar i jugar amb el Verges! Abordem ara el tema de la seva ocupació professional, la navegació. Com va anar?

Coincidint amb l'etapa del futbol a Verges, estava acabant el BUP i COU i vaig entrar a estudiar a la universitat la carrera de dret, primer un any

Per als qui desconeixem tot aquest món i tenim treballs a diferenciar babord d'estribord, el que ens explica en Quim dels seus viatges ens sembla la màxima aventura. Li demanem que ens expliqui algunes vivències i anècdotes, les relacions amb la gent amb qui conviu al vaixell, situacions en les quals potser les ha passades magres...

A veure, en perill no considero que hi hagi estat mai; hi ha moments més difícils que d'altres, és clar, amb temporals, xarxes enredades a l'hèlice que t'obliguen a llançar-te a l'aigua encara que sigui fosc, canvis de vent o de temps imprevistos, algú que cau al mar... Però quan ets pel tros has de mantenir la calma, conèixer el vaixell i no forçar-lo, saber reaccionar i prendre decisions per sortir del pas. Si quedo xop, agafo fred o passo alguna dificultat, al final, de tot plegat sempre en queda la part bona. També la situació és diferent si vas sol, amb tripulació o amb clients —ha de semblar que tot el que passa és ben normal...—. Hi ha moments molt màgics, postes i sortides de sol espectaculars, navegar acompanyat de dofins o balenes, peixos voladors, cels magníficament estrellats, natura en estat pur, molts moments per a reflexionar... Tot això acaba compensant a bastament els possibles riscos. D'anècdotes n'hi ha moltes, per exemple, el fet de tenir matriculat el *Bora Bora* a Gijón fa que porti escrit GI a la matrícula, quan les de la nostra costa són de Barcelona (BA1, BA2, BA3..., segons la zona), i a la Guàrdia Civil això els ha cridat l'atenció més d'una vegada. Pel que fa a les relacions, a bord d'un vaixell l'espai és molt reduït i has d'aprendre a conviure amb els altres en els dotze metres que fa de llarg: s'han de repartir tasques, fer guàrdies a la nit; hi ha gent tímida, n'hi ha de molt xerraire, n'hi ha amb opinions polítiques diverses... S'ha de tenir molta psicologia, també, i de segons què val més no parlar-ne! Hi ha gent, clients o companys de tripulació amb els quals s'estableixen fortes amistats, i també amb altres navegants amb qui coincidim en ports llunyans i quedem per veure'ns, sopar plegats i compartir aventures. A la majoria de destinacions pots proveir de beure i menjar, i trobar a l'altra punta del món pro-

a Barcelona i després un any més a Girona. En vaig fer prou per a adonar-me que allò no era per a mi, no m'agradava. Després de la lesió i tot plegat, vaig decidir deixar els estudis i dedicar-me al xàrter nàutic, treballar per comprar-me un veler i crear la meva pròpia empresa a vint-i-dos anys: Nàutica Carreras. Els estius, de jovenet, d'ençà que en vaig fer setze, ja havia treballat al Club Nàutic de sa Riera, i també el meu avi m'havia fet estimar la mar navegant amb la seva barca. I fer de flequer al forn del pare tampoc no em motivava, i vaig fer de la meva passió la meva professió, amb totes les conseqüències.

Ara farà disset anys que va crear la seva pròpia empresa. El 1998 es va comprar el primer veler, *De Begur*, i el segon, *Bora Bora*, el 2003, el. Amb ells ha recorregut moltes milles de navegació, ha passat dies, setmanes i mesos travessant mars i oceans, portant clients o bé realitzant els seus somnis, com ara fer la volta al món, com ja va sortir ressenyat en l'anterior número de País Petit (núm. 22, juliol 2014).

Sí, a hores d'ara ja he fet deu travesses de l'Atlàntic, tres en solitari. La primera d'aquestes tres que vaig fer tot sol l'explico en el llibre *Parlant des de*

l'Atlàntic (editorial Anthias, 2007), on relato les vivències i sensacions d'un navegant solitari a la Travessia Sotogrande (Cadis) - Martinica. Coincidint amb els quinze anys de la meva empresa i els vint-i-cinc anys de l'empresa Globus Kontiki, vam fer la volta al món amb veler, portant a bord un globus aerostàtic. Vam acabar el viatge, que vam fer per etapes, aquest passat mes de juny, després de divuit mesos d'haver-lo iniciat. Va coincidir que el 2013 feia deu anys que tenia el vaixell, el *Bora Bora*, i precisament vam celebrar-ho a l'illa de Bora Bora, a la Polinèsia. A part d'aquestes aventures, la meva feina consisteix a llogar el veler, que tinc amarrat habitualment a l'Estartit, portar clients a navegar des d'unes hores al dia fins a unes setmanes, per la Costa Brava, les Balears..., on convingui. Però és una feina molt estacional. Fora de la temporada d'estiu a la gent l'espanta una mica sortir a navegar. Per això ho he anat combinant amb altres dedicacions: escola nàutica, agència de viatges, lloguer de bicicletes o activitats d'aventura. Ens els darrers anys he aprofitat la temporada d'hivern, alternant un any sí un any no, per a anar al Carib a treballar i portar la gent a navegar amb el veler per les costes i les illes d'aquella part del món.

ductes de tota mena, sovint caducats en alguns indrets remots. I en llocs ben comunicats hi pots trobar peces i recanvis per al vaixell amb una certa facilitat. Són aspectes que cal tenir en compte a l'hora de preparar i planificar rutes i fer escales.

Després de l'etapa futbolística, en Quim es va allunyar una mica de Verges, fins que hi ha tornat a viure amb l'Anna. Li preguntem per la seva relació amb el poble.

Ja fa una bona colla d'anys que ens estem aquí; però, per motius professionals, tant l'Anna com jo passem moltes hores fora de casa i podem fer poca vida al poble. Alguna escapada al *Centro* o trobades amb companys i amiguets d'ara i d'abans. Però algun dimarts de Carnaval m'han «fixat» per a portar un perol i, si sóc per aquí, m'agrada participar en la diada de La Sopa. A l'època de futbolista em van enxampar per a fer d'apòstol de carrer, també. A veure si un dia d'aquests ens decidim a tenir mainada i em replantejo això de voltar per mig món amb el veler... Suposo que tenir criatures afavoreix viure més al poble: la llar d'infants, l'escola, passejades, relació amb altres pares... En fi, això no ho escriguis, que l'Anna...

I acabem la conversa comentant detalls del seu llibre, de la volta al món, de la seva pàgina web i de les seves activitats.

ALBERT CASABÓ (TEXT)
QUICO FERRER (FOTOS)

En Quim (al mig), amb Albert Poch i Tono Casabó

RESTAURANT

MAS POU

CUINA CASOLANA

Plaça de la Mota, 4 - 17256 PALAU-SATOR (Girona)
Tel. 972 63 41 25 (Dilluns tancat)
www.maspou.com - e-mail: info@maspou.com

El Racó

del Café

C/Primitiu Artigues, 2 - Tel. 972 76 08 22
17257 TORROELLA DE MONTGRÍ